

Osvrti, prikazi, recenzije

Olivera Benić

IGROKAZI

PRAZNIČNE RAZGLEDNICE

MARTINA: Društvo, još malo pa će kraj školske godine. Kamo ćete na praznike?

MARIJA: Zagreb, Zagreb je moj cilj. To je najljepši grad.

MARTINA: Gužva, vrućina, beton. Ti tako zamišljaš super praznike?

MARINA: Bezbroy kina, bezbroy parkova, bezbroy diskača, bezbroy trgovina, bezbroy...

SANJA: Hej, stani malo! Zatrpala si nas s bezbroy, bezbroy...

MARIJA: Nisam. Samo hoću objasniti koliko divnih mjesta ima u Zagrebu.

SANJA: Svi smo shvatili: ljetuješ u Zagrebu.

DAMIR: Slana voda, toplo sunce, hladni sladoled... Djevojke, na što vas to asocira?

SANJA: Nećeš valjda reći da ljetuješ na moru?

DAMIR: Upravo to. Firma šalje tatu da pomogne pri uhadavanju njihove poslovnice u Makarskoj. Od 1. srpnja počinje mojih 5 minuta – tjedan dana Mediterana.

TINA: Mene čeka moja baka i Zagorje. Dobro društvo i mnogo zanimljivih mjesta: šumarci, cvjetne livade, beskrajni vinogradi.

MARTINA: Kod moje bake nema vinograda. Ali ima voćnjaka na obalama Zlatnog mora.

MARIJA (*nabraja na prste*): Crno, Crveno, Žuto, Mrtvo... Nisam čula za Zlatno more. U Zagrebu ima slatkovodno more – Jarun.

DAMIR: Ti to jezerce zoveš morem?! Daj, nemoj!

MARIJA: Barem u njemu nema morskih pasa.

SANJA: Ostavite se svadanja. Martina, o kakvom zlatnom moru pričaš.

MARTINA: Nedaleko Osijeka. Zapravo, Osijek je negdje usred mora.

DAMIR (*iz školske torbe vadi atlas, lista*): Samo malo. Na zemljovidu nema nigdje zlatne boje ni naziva Zlatno more. Objasni!

MARTINA: Zlatno more je čarobno: malo ga ima, malo ga nema.

TINA: Sad mi stvarno više ništa nije jasno.

MARTINA: Jeste li čuli da za Slavoniju kažu da je žitnica Hrvatske?

OSTALI: Jesmo!

MARTINA: Kakve je boje klas žita?

TINA I SANJA: Zlatne.

MARIJA I DAMIR: Zlatno-žute.

MARTINA: Eto, to je objašnjenje.

TINA: Zlatno more je tu samo ljeti, nakon žetve više ga nema.

MARIJA: Sad svi znamo gdje će tko ljetovati.

DAMIR: Ne znamo gdje Sanja ide na ljetovanje?

MARTINA: Istina. Sanja, gdje ćeš ovog ljeta ...

SANJA: Na najljepše mjesto na svijetu.

TINA: Ako ćeš u Zagorje, možemo zajedno.

SANJA: Hvala, ali previše je brdovito.

MARTINA: Hoćemo li zajedno na obale Zlatnoga mora?

SANJA: Možda drugi put.

DAMIR: Nemoj se praviti važna i tajnovita.

Reci.

MARIJA: Gdje je to najljepše mjesto na svijetu?

SANJA: Pogledajte oko sebe.

(Okreću se i gledaju oko sebe.)

MARTINA: I?

SANJA: Istina je da nema more ni bezbroj kina. Ali je ipak najljepše mjesto na svijetu.

TINA: Još uvijek mi nije jasno gdje je to mjesto.

SANJA: Poznata mjesta za druženje, voćnjaci za osladiti se, široke krošnje za predah od igre i vrućine.

DAMIR: Imaš pravo. To je najljepše mjesto na svijetu.

TINA: Lijepo je kod bake. Ali, moram priznati da već drugog dana razmišljam o tome što radi staro društvo kod kuće.

MARIJA: Ja sam od vas najmlađa mještanka najljepšeg mjesta na svijetu. Kad sam došla iz Zagreba ovamo, činilo mi se da sam došla na kraj svijeta. Zagreb je moj rodni grad, ali najljepše mjesto na svijetu je ipak ovdje.

SVI: Svugdje je lijepo, ali kod kuće je ipak najljepše.

T A J N A

Scena: Gradski park. Klupa u parku na kojoj sjedi pomalo raščupan dječak i pogledava na sat.

MARKO: Pa gdje je do sad? Hoću li ikada doživjeti da ona dođe u dogovoreno vrijeme?!

(Na scenu dolaze još 2 dječaka.)

SAŠA: Dobro večer. Ti si baš našao vrijeme za sjedenje u parku. Strašno je hladno.

GORAN: Nije valjda da opet kasni? Stvarno ti se divim. Nema te cure koju bi ja na ovoj smrzavici čekao duže od 5 minuta.

MARKO: Sam sam kriv. Zna da ću je čekati pa se i ne žuri.

(Dvije djevojčice stižu do klupe.)

SAŠA: Bok, cure, što je novoga?

LANA: Nemoj ni da pitaš! Živa ludnica! To je živa ludnica!

GORAN: Što je bilo? Nisu valjda navijestili prestanak emitiranja "Empresite"?!

SONJA: Mudrijaš, kao i obično. S vama se, dečki, stvarno ne može ozbiljno razgovarati.

SAŠA: Ma ne slušaj ga. Što se dogodilo?

LANA: Nešto se tajnovito događa.

GORAN: I ti to smatraš tragedijom.

LANA (plačnim glasom): Eto, vidiš, Sonja. Čovjek se na njih ne može osloniti.

SONJA: Društvo, stvar je ozbiljna.

MARKO: Pričajte.

GORAN: Samo u što kraćim crtama. U park još nisu ugradili grijanje i temperatura je da pingvini padaju u nesvijest.

SONJA: Dečki, zar niste primijetili da se nešto čudno događa u školi?

MARKO: Kako to misliš – čudno?

LANA: Niste primijetili tajnovito došaptavanje učitelja?

(*Stiže i Vesna.*)

JELENA: Ovi moji roditelji stvarno nemaju mjere. Baš su se danas sjetili imati godišnjicu braka. Dobila sam u zadatak čuvati pokretnu vrištalicu za koju tvrde da je moj brat. Srećom, naišla je baka i spasila cijelu stvar. (zastaje jer je primijetila da nitko ne obraća pažnju na nju.) Heej, društvo tu sam!!!

MARKO: Bilo je i krajnje vrijeme da se pojaviš.

SAŠA: Sjedi tu i budi korisna.

JELENA (*pomirljivo*): Dobro, dobro. A u čemu je problem?

SONJA: Da li si primijetila nešto čudno u školi?

JELENA: Osim činjenice da sam konačno uspjela dobiti pozitivnu iz diktata?

LANA: Vesna, uozbilji se. Stvar je krajnje ozbiljna.

JELENA: Ozbiljna je i moja trojka iz diktata. Sad imam argumente moljakati za višu završnu ocjenu.

SONJA: Ma nije to. Zar ti se učitelji ne čine čudnim zadnjih dana?

JELENA: Jok.

GORAN: Eto vidiš. Dižete paniku bez razloga.

JELENA: Ako mislite na ono došaptavanje učitelja u hodniku?! Čula sam od susjede Tonka koja je čula od svoje kume Dragice, a ona je to

čula na frizuri kod Katice Štorkove. Ona je to pak čula na roditeljskom svog posinka Igora.

SAŠA: Stoj! Stani! O čemu govoriš?

JELENA: O tome da u školu dolazi novi matematičar. A moja susjeda Tonka je siguran izvor informacija, bolji od interneta. Još je rekla da je u školi gdje je prije radio taj novi bio poznat kao perspektiva strogosti.

MARKO: Valjda misliš – personifikacija strogosti.

JELENA: E, to. Znaš mene i pojmove iz književnosti - ne možemo se nikako "spojiti".

GORAN: Ne može se tebe ni zaustaviti kad počneš "mljeti".

SAŠA: Kakve smo mi sreće, dobit ćemo ga mi. Mogao bi nam biti i razrednik.

MARKO: Ne trčite pred rudo. Imamo učitelja matematike, a osim toga naša raska sasvim dobro izgleda. Zašto bi baš nama sve mijenjali?

SONJA: Možda zato što je Teorem, pardon, gospodin Martinčić spominjao kako će promijeniti "bebe" za "pubertetlije".

LANA: Točno. Rekao je da uskoro odlazi raditi u gimnaziju.

JELENA: Kad malo razmislim, raska je spominjala neko iznenađenje. Braćo, propadosmo!

GORAN: Dakle, to je to. Zbog toga se učitelji čudno ponašaju.

SAŠA: Misterij razjašnjen. Pokret!

MARKO: Pokret! A kuda?

SAŠA: Prema športskoj dvorani.

LANA: Već sam se bila zabrinula za vas, dečki. Čitavih pola sata nitko od vas nije spominjao sastave ekipa, ćorave sudije, trenere neznalice i slično.

SONJA: Počinjem se pitati kako bi vaš svijet izgledao bez nogometa.

GORAN: Naravno da bi mogli i bez nogo-meta. Dečki su smetnuli s uma da je dvorana do daljnje zatvorena zbog promjene poda.

(Prilaze dvorani. U njoj se čuje žamor. Ispred dvorane ih dočekuje Matija.)

MATIJA: Pa gdje ste do sad? Mobitel mi već sam naziva tvoj broj Sonja.

SONJA: Ostao je doma. Na punjenju.

GORAN: Nemoj sad i ti dizati paniku.

MATIJA: Kakvu paniku?! Samo što nije počela zabava.

MARKO I VESNA *(oduševljeno)*: Zabava?!

MATIJA: Ludi dani u Ludolandiji. Škola je odlučila tijekom zimskih praznika organizirati zabavu, jednom tjedno, organizirati zabavu u športskoj dvorani.

LANA I SONJA: Zabavu???

MARKO: Ima logike. Ako pod izdrži naše plesanje, znači da može sve izdržati.

MATIJA: Glazba i ples uz gazirane i negazirane sokove. Zvuči zanimljivo?

GORAN: Što se čeka?!

VESNA: Eto, dečki, pruža vam se šansa da konačno naučite koji plesni korak koji ne uključuje naslanjanje na zid.

SASA: Hajdemo. Možda kad mi se otopi krv od smrzavanja u parku stvarno pristanem naučiti plesati.

(Odlaze.)

ODSANJANO PROLJEĆE

SCENA: *Proplanak u šumi. Dolazi dvoje djece.*

ONA: Tebi se stvarno ne može objasniti. Ostavi to cvijeće na miru.

ON: E, baš si dosadna. Cvijeće je tu da se bere. Ako ga ne uberem ja, ubrat će ga netko drugi.

ONA: Branje cvijeća je jedno, a čupanje s korijenom nešto sasvim drugo.

(Rukom pokazuje prema stručku cvijeća u njegovim rukama.)

Pogledaj što si uradio s tim ljubičicama!

ON: Ah, to. Još ćeš mi održati predavanje kako je cvijeće živo biće i kako sam zločinac jer ubijam nedužna bića.

ONA: Stvarno si nepopravljiv. Oдох kući. Ne želim više gubiti vrijeme objašnjavajući ti neke tako obične stvari. *(Odlazi.)*

ON: Djevojčice – pih! Sasvim suvišna bića. Tako dosadno romantična. Svugdje vide male tužne sudbine. *(Sjeda uz panj.)* Slušajući njih, ispada da i drveće i cvijeće ima dušu. A gdje bi mogla biti duša u tako maloj biljci kao što je ova? *(Dodirne male plave cvjetice. I tada se začuje glazba./)* Nekako mi se prispavalo. Valjda me opilo proljetno sunce. *(Naslanja se na panj i zaspe. Glazba postaje glasnija. Cvijeće se počinje buditi.)*

POTOČNICA: Jeste li ga čule, prijateljice moje?!

LJUBIČICA: Bezobraznik jedan, čupa sestre moje?!

I što da se kaže o njemu kao liku:

za zloću i grubost koristi baš svaku priliku!

VISIBABA: Na svijetu bi bilo mnogo ljepše
kada bi u takvih momaka srce bilo mekše.
Svoju snagu ljudine te
potvrđuju tako što sve oko sebe unište.
LEPTIR: Momak je ovaj poznat po tome:
što njegove ruke uhvate – slome.
BUBAMARA: Istina je to, istina čista.
Slomljenog i razbijenog dugačka je lista.
MRAV: Što ne slomi to zgazi.
I čim nešto malo ili sitno spazi,
Njegova noga želju mu štuje,
Ništa na svijetu vrijedno mu nije.
MAĆUHICA: Na prvi pogled ne izgleda
loše baš.
Visok i stasit kao zvončić naš.
ZVONČIĆ: Maćuhice, na komplimentu
hvala ti.
Lijep jesam, moram priznati.
MASLAČAK: No, javio se pravi!
Ne šepuri se na tuđoj slavi.
Ljepotan ja sam pravi
s pravom zlatnom krunom na glavi.
TRATINČICA: Oh, dosta, dosta! Tiše!
Od vašeg mi se hvalisanja kiše.
Zar je ljepota ono najvažnije u nama?!
Čini se da nam je u glavi slama.
JAGLAC: Slažem se, Tratinčice, s tobom.
Grubosti svijeta pobijedit ćemo slogom,
a ne svađom glupom i nadmetanjem.
BRŠLJEN: I praznim blebetanjem!
I praznim blebetanjem!
ZVONČIĆ: Šta te briga, travo obična!
Čemu si ti slična?
BUBAMARA: Kakve su to riječi, tulipane
jedan?!

Zar si u duši toliko bijedan?

BRŠLJEN: Od takvog umišljenka to me i
ne čudi.

Zvončići su kao ljudi:

Ljepota im često oči zavarava
i ostane im skrivena vrijednost prava.

VISIBABA: Vrijedna i važna je svaka travka.

Pričala mi je baka
kako je nekad narodu
bila važna briga za prirodu.

POTOČNICA: Potok mi je o tome pričao
često

kako je priroda bila prekrasno mjesto.

JAGLAC: Nije bilo otpada ni smeća.

Zrak je bio pun mirisa cvijeća.

A ne kao sada:

benzina, gnjileži i otpada.

MASLAČAK: Prijatelji moji, ljude treba da
je sram

Al' bit će bolje, to sigurno znam.

LJUBIČICA: Neki novi klinci nadu mi
daju.

Oni vole prirodu i njoj se raduju.

MAĆUHICA: Za svakog od nas imaju po-
sebnu svrhu.

Cvijeće je u proljeće dječjoj top – listi na
vrhu.

TRATINČICA: Od daška prvog proljet-
nog povjetarca

do oštrine jesenjeg sjeverca,

djeca se druže s nama

mi se družimo s njima.

VISIBABA: Čim otputuje baka Zima,

ja prema suncu dignem glavicu

i sretnem nježnu dječiju ručicu.

LJUBIČICA: I tada krenemo na prvo puto-
vanje u životu,

gdje god stignemo darujemo ljepotu.

JAGLAC: Ponekad je u nama tajna skrivena,
tajna nikad i nikome otkrivena.

MAĆUHICA: Prva je ljubav nježna i tiha.

Dječak daruje cvijet umjesto stiha.

POTOČNICA: A kad utihne i ugasne ljubav,
cvijet znači nezaborav.

TRATINČICA: Dječak djevojčici,

dijete majci

unuče baki –

cvijeće je ljubav na način svaki.

MASLAČAK: A ponekad je dio šale,

kad u nečije lice

polete bijele male,

sasvim male ptice.

ZVONČIĆ: Djevojčice krunice u kosu pletu.

Tada su najljepše princeze na svijetu.

BRŠLJEN: Lako je vama, vi vidite svašta.

A mene u svijet vodi tek mašta.

Stojim ja ovdje već stoljeća mnoga,

al' vrijedan nisam za nikoga.

MRAV: To se ti varaš, starino, jako.

Na ovom svijetu vrijedan je svatko.

Pa i ja, ovako malen i sitan.

Svijetu sam važan i vrlo bitan.

LEPTIR: Zaključak, mrave, dao si pravi.

Kroz sve nas se ljepota prirode slavi.

Ali i vrijednost njena,

ma koliko bila bića malena.

ZVONČIĆ: Oho, osjećam večernjeg vje-
trića dodir.

Dolazi vrijeme za noćni mir.

MAĆUHICA: Bio je ovo dugačak dan.

Oči mi polako zatvara san.

BUBA MARA: Bršljanu dragi, budi mi ve-
čeras krevet.

I nemoj da me budiš (*rasteže se i zijeva/*) do
sutra u devet.

LEPTIR: Vrijeme je da i ja pronađem stan.

Krila su mi umorna, svladava me san.

*(Kad počne govoriti leptir, ponovno se začuje
glazba. Kad glazba utihne dječak se budi. Cvijeće se
primiri.)*

ON: Neobičan san sam sanjao. Gle, smrka-
va se. (*Pogleda prema stručku cvijeća u rukama.*)

Nadam se da nisu uvenule. Odnijet ću Đurđici

pa ćemo ih zajedno posaditi u njen cvjetnjak.

Nadam se da se više ne ljuti na mene. (*Odlazi.*)

Pinokio III.

PRIPOVIJEDAČ: Profesor je dane i noći
provodio u laboratoriju. Najveća mu je želja da
napravi robota koji će ga voljeti. Bio je veoma
osamljen. Jedino društvo bio mu je Zrik. Jedne
je večeri

Profesor je radio zatrpan hrpom papira. Kao
i obično, Zrik mu je pravio društvo.

I. scena

ZRIK: Hoćemo li konačno ići na spavanje?!
Nemoj stalno ponavljati: "Samo malo, samo
malo." Hajdemo spavati.

PROF.: Strpljenja, Zrik. Ne mogu sada osta-
viti posao kad sam tako blizu rješenja. Strpljenja.
(Profesor ode u radionicu iza zastora. Viče.) Zrik,
zatvori oči! *(Profesor ulazi vodeći za ruku robota.)*
Iznenadenje!!! Upoznaj Pinokia – mog sina.

ZRIK *(iznenaden; obilazi i razgledava robo-
ta.)*: Prekrasan je. Čestitam!

ROBOT: Dobar jutar... Volim putar...
Ja ... hodaš ... klada.

ZRIK: Hej, hej. Tu nešto ne štima.

PROF.: Imaš pravo. Trenutak. (*Stane iza leđa robotu i majstori po robotovim leđima. Robot se stresse.*)

ROBOT: Dobro jutro. Sad govorim mudro. Gdje ima keksa? Brzo, dajte kekse!

PROF.: Ujutro ćemo ratovati s keksima. Pođimo sad na spavanje. Ti ćeš, sine, za prvo vrijeme spavati u radnoj sobi. Za dalje ćemo vidjeti. Laku noć! (*Zrik i Profesor izlaze.*)

ROBOT: Sutra, hm. Lako je to njemu reći. Ali ja sam gladan. Moje antene mi javljaju da ovdje negdje ima keksa. (*Prilazi ormariću. Otvara ga.*) Što?! Znao sam!!! Kakve li ljepote! (*Jede. Nakon što je sve pojeo, zatvara ormarić. Odlazi do prozora.*)

II. scena

(*Jutro je. Profesor i Zrik ulaze.*)

ZRIK: Dobro jutro!!

PROF.: Dobro jutro svima! Baš sam se naspavao.

ZRIK: A ja sam ogladnio. Što ima za doručak?

PROF.: Mlijeko i keksi. (*Odlazi po vrč s mlijekom i šalice.*) Evo mlijeko. A tu su i keksi (otvara ormarić) Jao!! Netko je pojeo sve kekse!

ZRIK: Tko je mogao biti takav podlac i lopuža?!

ROBOT: Mačak je pojeo kekse.

PROF.: Dobro znaš da nemamo mačku.

ROBOT: Kroz prozor je ušla susjedova mačka. Vidio sam je. (*Robot se odjednom ukoči.*) Jao, što je ovo?! Upomoć!!!

PROF.: Ti si, Pinokio, pojeo sve kekse.

ROBOT (*ukočeno klima glavom*): Nisam!!!

PROF.: Jesi, Pinokio. Ugradio sam u tebe svoj posljednji izum na polju psiho - elektronike. Čim nešto slažeš, on reagira i ukoči te.

ZRIK: Strašna stvar. Dragi profesore, vi ste genije.

ROBOT (*tužno*): Oprostite mi, molim vas. Što mogu kad sam lud za keksima.

PROF.: Ovaj put ti opraštamo. (*Petlja po robotovim leđima*). Eto, sad je u redu.

ZRIK (*Gleda na sat*): Profesore, prošlo je pola osam.

PROF.: Zar već?! Pinokio, popij mlijeko i kreći. Upisan si u I. grupu.

ROBOT: Gdje? Grupu? Kakvu grupu??

ZRIK: Zar i roboti moraju ići u školu?

PROF.: Ne u školu već u specijalni tečaj stranih jezika i polsastičarstva.

Diploma s tog tečaja omogućava putovanje po čitavom svijetu uz učenje pripremanja raznih slastica.

ROBOT: A to znači – brdo keksa. Hura!!! Odmah krećem! (*Ispija mlijeko i kreće prema vratima.*)

PROF.: Lakše malo! Moraš nešto znati prije nego što kreneš. Tu ... (*pokazuje na veliki džep na robotovim prsima*.) Tu imaš nešto posebno – srce. Drugi roboti to nemaju. Čuvaj ga. Vlasnici tvornice lizalica željeli bi takvo srce da od njega naprave hit – lizalicu.

ROBOT (*odlazeći*): Budi bez brige. Čuvat ću ga. /*Svi odlaze.*/

III. scena

(*Robot ide ulicom. Na jednoj zgradi velikim šarenim slovima piše: SLATKI RAJ. Ispred zgrade stoje Lijana i Macan.*)

ROBOT (*oblizuje se*): Tu mora da je krasno.

LIJANA: Ljepotane, kuda tako žuriš?

ROBOT: Idem na tečaj stranih jezika i poslastičarstva.

MACAN: Voliš li ti, momče, kekse?

ROBOT: Još pitaš. Obožavam. Sve bih dao za kekse!

LIJANA: Što ne uđeš onda? U "Slatkom raj" ima svih vrsta kekša: kokos – kekši, kekši s kremom od limuna, medenjaci, kekši od ...

ROBOT: Stani! Stoj! Vijuge mi se tope od slasti. Tako ja zamišljam raj. Ali ... Ja nemam novaca da kupim djelić tog raja.

MACAN: Nemaš?!

LIJANA: Zar nisi rekao da bi baš sve dao za kekse?

ROBOT: Jesam. I dao bih ... Ali, ... ja nemam ništa.

MACAN: Što se krije u tom velikom džepu?

ROBOT: Ja ... ja to nikome ne smijem dati.

LIJANA: Ne moraš ... ali onda nema ni kekša.

ROBOT (*premišlja*): Ma ... dobro ... dat ću vam ... ali ne smijete nikome reći da ste ga dobili od mene.

LIJANA I MACAN: Nećemo!!!

(*Robot daje Lijani srce i ulazi u "Slatki raj".*)

MACAN: Uspjeli smo!!!

LIJANA: Požurimo do gospodina Marcipana! Bogato će nas nagraditi kad mu donesemo srce. (*Odlaze.*)

IV. scena

(*Opet Profesorova radna soba.*)

ZRIK: Prestani već jednom hodati po sobi. Smiri se.

PROF.: Da se smirim?! Kako da se smirim?! Pogledaj koliko je sati! Trebao se već odavno vratiti.

(*Ulazi robot.*)

ROBOT (*hladno*): Dobar dan.

ZRIK: Bolje reci dobro večer. Pogledaj koliko je sati!!!

ROBOT (*otresito*): Nije me briga koliko je sati! Stari, što ima za večeru?

PROF.: Pomfrit sa domaćim kobasicama. Gdje si dosad?

ROBOT: Bljak! I ti to zoveš večerom?!

ZRIK: Ne budi bezobrazan prema svom ocu!

ROBOT: Tko si ti da se imaš pravo miješati u naš razgovor? Uostalom, što je koga briga gdje sam bio.

PROF. (*zamišljeno*): Pinokio, sine gdje ti je srce?

ROBOT: Kakvo srce? Nisam ja imao srce! (*zastane*) Jao, što je to sa mnom?

PROF.: Izum djeluje. Pinokio, sine, što si učinio sa srcem?

ROBOT (*ukočeno*): Nemam ja srce. Nisam ga nikad ni imao.

(*Na ulaznim se vratima začuje kucanje.*)

GLAS: Heeej! Ima li koga?! (*Ulazi Sv. Nikola.*) Dobra večer, ukućani!

PROF.: Sasvim sam zaboravio da je danas blagdan. Dobro nam došao, Sv. Nikola.

SV. NIKOLA: Donosim vam poklone. (*Dijeli zamotuljke umotane u šareni papir.*)

Čuo sam, Pinokio, da si izgubio srce.

ROBOT (*posramljeno*): Nisam ga izgubio. Zamijenio sam ga za kekse.

SV. NIKOLA: Sve znam. One dvije šeptlje su ga razbile prije nego što su ga stigle unovčiti.

Darujem ti novo, ljepše srce. Bolje ga čuvaj od onog prvog.

ROBOT: Hvala. Stvarno ću ga čuvati.

(kada su srce ponovno stavili u veliki džep, začuje se nježna glazba. U prostoriju ulazi Dobra vila.)

VILA: Tvoja odlučnost da budeš bolji dječak, vrijedan i iskren, zaslužuje nagradu.

ROBOT: HUUURA!!! Stižu keksi!

VILA: Ne, nisu keksi. *(Na svom malom digitronu pritisne dugme i robot se pretvori u pravog dječaka.)*

PROF: I ROBOT: Kako sam sretan!!! *(zagrljeni plešu)*

ZRIK: Ovo treba proslaviti. Hajdemo na kolače i limunadu u "Slatki raj"!

SV. NIKOLA: Hvala na pozivu, ali ... drugi put. Još me čeka mnogo djece da im donesem darove. Osim toga, liječnik mi je preporučio da smanjim slatkiše.

VILA: Moram i ja poći. Do viđenja svima! *(oboje odlaze, Zrik odlazi za njima)*

PROF: Hajdemo i mi sine. Da proslavimo ovaj najsretniji dan u mom životu.

ROBOT: Hajdemo, tata. *(odlaze)*

BOŽIĆNA TAJNA

1. Scena

(Na školskom dvorištu stoji grupa djece. Pripru se.)

DAMIR: Ušutite već jednom! Dosta! Stvarno bih želio znati tko me nagovorio da se družim s takvim brbljavcima i svađalicama. Nadglasali bi i ogromno jato čavki i vrana.

MELITA: Molim bez vrijeđanja! Pričaš bez smislice. Gdje si vidio ptice visoke Metar i pol.

DAMIR: Nisam, ali ...

MELITA: No, vidiš.

TANJA: Izgleda da nisam u tijeku događanja. Što se događa? O čemu se zapravo radi?

HANA: Radi se o tome da je dotični gospodin Davor imao, kao i obično, mudar prijedlog da netko, naravno ne on, ode po imelu.

TANJA: Po imelu?! Zašto?

HANA: Tanja, probudi se. Novogodišnji program ... ukrašavanje školske dvorane ... Imela nam je neophodna za ukrašavanje dvorane.

MELITA: Kakvo sad ukrašavanje dvorane?!

HANA: Cure, što je s vama? Novogodišnji program u školskoj dvorani za koji nam je potrebna imela.

TANJA: Aha, ukrašavanje. Ako je njegova ideja, zašto ne ode sam po imelu?

HANA: Da objasnim situaciju: da bi se bavilo imelu potrebno je puuuuno hrabrosti.

MELITA: A zašto?

HANA: Ne prekidaј me. Kao što svi znamo, najljepša imela u našem kraju raste oko crkvice sv. Katarine. Znamo i da postoje priče da upravo oko te crkvice se događaju neobični događaji. Davor vjeruje u te priče i, recimo to tako, nedostaje mu motivacije i inspiracije da bi krenuo po imelu.

DAMIR: Nisam kriv što moram baš večeras doći na vrijeme doma ili me tata neće htjeti voditi na nedjeljnu utakmicu.

TANJA: Grupno trčanje za komadom govede kože ispunjenom tko zna čime zovu sportom. I to je važnije od novogodišnjeg programa. Nemam riječi.

DAMIR: Zar nismo rekli bez vrijeđanja?!

/Na scenu dolaze dvije djevojčice/

MELITA: U prošlu subotu je bio Sv. Nikola i do novogodišnjeg programa ima još puuuno vremena.

HANA: Točno. Ali nema nastave. Zvuči nevjerovatno da bi netko za vrijeme božićnih blagdana dolazio u školu, pa i zbog ukrašavanja dvorane.

(prilaze Sonja i Marta)

DAMIR: Zaključimo: po imelu se mora ići danas. Ali, shvatite, ja stvarno ne mogu ići.

HANA: Nije valjda da vjeruješ u „baba Roga“ priče o čudima u dvorištu stare crkvice?!

DAMIR: Ne bojim se ja. Jednostavno moram ići kući.

SONJA I MARTA: Idemo nas dvije!

DAMIR *(iznenađeno i začuđeno)*: Vas dvije?!

MELITA: Vas dvije ste uvjerljivo najplašljivije osobe koje znam.

SONJA: Izgleda da nismo.

MARTA *(gleda prema Davoru)*: Ima plašljivijih od nas. Davor je dječak, a dječaci uvijek tvrde da su hrabriji i jači od nas cura.

TANJA: Ne. On je samo živi dokaz da su dečki hrabri i jaki samo na riječima. Tipično.

DAMIR: Nije istina.

SONJA: Morale bi krenuti. Smrkava se i postaje hladno.

DAMIR: To bih volio vidjeti. Otići će do parka, sjesti na klupu i sačekati pola sata. I vratiti se ... naravno bez imele.

HANA: Djevojke, ne slušajte ga. Pokažite mu koliko smo hrabre. Mi ćemo vas sačekati ispred škole.

DAMIR: Svašta. Ja sad stvarno moram kući jer kasnim Pozdrav! *(odlazi, djevojčice ignoriraju njegov odlazak i odlaze na drugu stranu)*

2. Scena

(Sonja i Marta dolaze na sredinu pozornice. Vide se obrisi crkvice. Crkvisi prilaze oprezno i plašljivo.)

SONJA: Baka mi je pričala da se u ovo predbožićno vrijeme oko crkvice zbivaju čudni i neobjašnivi događaji.

MARTA: Čula sam i ja te priče, ali one ne moraju biti istinite.

SONJA: Nećemo se razdvajati. Kad smo zajedno, neće nam se ništa loše dogoditi.

MARTA: Ali ako se razvojimo brže ćemo nabrati imelu jer ćemo brati na većem području.

SONJA: Strah me je ovdje biti sama.

MARTA: I mene. Ali dvorište nije tako veliko i vidjet ćemo jedna drugu. Znam kako ćemo!

SONJA: Reci.

MARTA: Ispitivat ćemo jedna drugu tablicu množenja i dijeljenja.

SONJA: Super ideja! Hajdemo. *(Svaka krene na svoju stranu.)*

MARTA: 7 puta 8?

SONJA: 56. 9 puta 9?

MARTA: Osamdeset i ... Da li si ti to šušnula?

SONJA: Nisam. Strah te je pa ti se pričinja. Hajde.

MARTA: Dobro. 81. 63 podijeljeno sa 7?

SONJA: 9. 54 podijeljeno sa 6?

MARTA: 9. 8 puta ... Evo opet. Nije mi se pričinjilo.

SONJA: Ovaj put sam i ja čula. Hajde da vidimo što je.

(Prilaze bliže crkvisi, a prednjih iskoči mali anđeo. Djevojčice uplašeno odskoče i sjednu na zemlju.)

MARTA: Što ... tko si ti?

ANĐEO: Ariel.

SONJA: Ariel?

ANĐEO: Andeo Ariel.

SONJA: Andeo?! Pravi andeo?!

ANĐEO: Pravi pravcati.

MARTA: Andeo... iz raja?

ANĐEO: Iz nebeskog raja. Gore visoko iznad paperjastih oblaka i kristalnih zvjezdica.

MARTA: I puštaju te tako malog da se skitaš po svijetu?

ANĐEO: Nisam pobjegao ako si to mislila. Znete li koji je blagdan za nekoliko dana?

MARTA I SONJA: Naravno da znamo.

SONJA: To svi znaju. Dolazi Božić, rođendan Isusov. Najljepši, najdraži i najveseliji blagdan.

ANĐEO: I mi anđeli tako mislimo. Zato u dane uoči Božića Sv. Petar širom otvori vrata raja i anđeli odlete širom svijeta. U svaku crkvu, kako god skromna bila, andeo uđe da milošću Božjom pozove ljude k jaslicama malog Isusa. U zajedništvu i radosti da svi proslave blagdan Božića i podijele nebeski blagoslov. Anđeli posjete katedrale, a mi mali anđeli posjećujemo crkvice i kapelice.

MARTA: Nisam čula da je itko ikad rekao da vas je vidio. Iako stari ljudi pričaju o neobičnim događajima u predbožićno vrijeme oko ove crkvice.

ANĐEO: Nisu nas vidjeli. Osjetili su nas u srcu dobri ljudi.

SONJA: Sad znamo što je taj neobičan događaj i više se nećemo plašiti običi crkvicu u predbožićno vrijeme.

ANĐEO: Zar nije vrijeme da idete kući? Kasno je. Roditelji će vam se zabrinuti gdje ste dosad.

SONJA: Ne možemo ići kući dok ne obavimo ono po što smo došli. Sad je već odveć mračno da to i učinimo.

MARTA: Nitko nam neće vjerovati da smo bile ovdje. I dalje će govoriti kako smo najplašljivije od svih.

ANĐEO: O čemu se radi? Možda vam ja mogu pomoći.

SONJA: Uređujemo školsku športsku dvoranu za novogodišnju zabavu. Za ukrašavanje nam treba imela.

MARTA: Najljepša imela u našem kraju raste upravo oko ove crkvice. A sad je premračno da bismo je nabrali.

ANĐEO: Tu ja mogu pomoći. *(ode iza crkvice i začas se vrati sa prekrasnom blistavom imelom)*

MARTA: Predivna je!

SONJA: Kako se samo blista! Podi s nama da upoznaš naše prijatelje.

ANĐEO: Rekao sam vam da u ovo predbožićno vrijeme anđeli poput mene obilaze crkvice i kapelice. Vaši su prijatelji dobre osobe i osjetit će me u srcu i duši.

SONJA: Moramo krenuti. Hvala... *(okrene se prema anđelku, ali njega nema)*... ti. Nestade.

MARTA: Zna on da smo mu zahvalne. Pođimo.

SONJA: Požurimo. *(odlaze)*

MARTA: Srest ćemo se i iduće godine, zar ne? *(okrene se prema anđelku, ali njega nema)*

Nema ga.

SONJA: Pođimo. Društvo nas čeka. *(odlaze)*

3. Scena

(Ostali stoje ispred škole. Dolaze Marta i Sonja.)

DAMIR: Gdje ste dosad? Jedva sam namolio mamu da me pusti na pola sata jer da se radi o izuzetno važnoj stvari.

HANA: Strašno je hladno. Više ne osjećam prste na nogama. Ni cupkanje nije pomoglo da se ugrijem.

TANJA: Moje vrijeme za dolazak kući samo što nije isteklo. Zašto ste se toliko zadržale?

MARTA: Oprostite što ste nas toliko čekali. Nama je vrijeme proletjelo.

DAMIR: Gdje je imela?

SONJA *(do tada je držala obje ruke iza leđa, a sada pruži ruke držeći u njima imelu)*: Evo je!

MARTA: Izvršile smo zadatak!

OSTALI: Bravo cure! Prekrasna je!

MELITA: Presijava se poput bisera.

HANA: Puno imele! Stvarno ste bile vrijedne.

SONJA: Imale smo malog pomoćnika.

DAMIR: Kakvog pomoćnika?!

MARTA: Neobičnog pomoćnika.

HANA: Ispričat ćete nam to sutra na nekom toplijem mjestu, recimo u učionici.

MELITA i TANJA: Mi moramo doma. Vidimo se društvo sutra. *(odlaze)*

DAMIR: Hoću znati o kakvom se pomoćniku radi!

HANA: Ti baš imaš, za razliku od mene, veliku želju zbog kašnjenja na večeru biti cijeli vikend u kući.

SONJA: Damire, sve ćeš saznati sutra u školi. Ispričat ćemo što i kako smo nabrali tako divnu imelu.

DAMIR: Ispričajte, cure, sada. Neću moći zaspati od neizvjesnosti.

MARTA: To ti ne vjerujem. Kad dođem u toplu kuću, pojedem večeru i usput se otkravim od ovog ledenog zraka, zaspat ću još za stolom.

HANA: Točno tako.

SONJA: Ako ga želiš upoznati, iduće godine možeš ti ići po imelu.

DAMIR: Odlična ideja.

MARTA: Hajdemo kućama. *(odlaze)*